

ΕΙ ΧΡΙΣΤΟΣ ΟΥΚ ΕΓΕΙΓΕΡΤΑΙ....

ΛΑΜΠΡΟΥ Κ. ΣΚΟΝΤΖΟΥ Θεολόγου - Καθηγητού

Η βεβαία πίστη της Εκκλησίας στην λαμπροφόρο ανάσταση του Χριστού αποτελεί αυτή την ίδια την ύπαρξή Της. Το μέγα και ανεπανάληπτο αυτό γεγονός είναι το ακράδαντο θεμέλιο πάνω στο οποίο είναι θεμελιωμένη και εδραιωμένη. Το Θείο πρόσωπο του Αναστάντα Ιδρυτή Της είναι η ακατανίκητη δύναμη, που τη συγκροτεί, τη συντηρεί και την οδηγεί με ασφάλεια στο σωτήριο προορισμό Της. Οι άγιοι Πατέρες αποφάνθηκαν **«εν ενί στόματι»** πως η ζωή της Εκκλησίας είναι η ακατάπαυτη βίωση του υπερτάτου γεγονότος της Αναστάσεως του Κυρίου. Είναι μια διαρκής συμμετοχή και πρόγευση της Βασιλείας του Θεού, η οποία απορρέει από το ζωδόχο Τάφο του Χριστού.

Όμως υπάρχει και ο κακόδοξος αντίλογος γι' αυτή την πίστη της Εκκλησίας. Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι αρνούνται την Ανάσταση του Χριστού και κάνουν υπεράνθρωπες προσπάθειες να πείσουν για τις μικρόνοες απόψεις τους. Υπάρχουν δυστυχώς και κατ' όνομα χριστιανοί, οι οποίοι ερμηνεύουν το ύψιστο γεγονός ως δήθεν συμβολικό λόγο! Όλοι αυτοί καλλιεργούν την προσωπική τους **«αδιάληπτον οδύνην»** (Ρωμ.9,2) και **«τίσουσιν όλεθρον αιώνιον από προσώπου του Κυρίου»** (Β', Θεσ.1,8), διότι σφραγίζουν εθελούσια τους οφθαλμούς τους να μην αντικρύσουν το αναστάσιμο φως.

Φαίνεται πως αρνητές της Αναστάσεως του Χριστού υπήρχαν και στην αρχαία Εκκλησία και μάλιστα στην εκκλησία της Κορίνθου. Ο απόστολος Παύλος αφιερώνει ένα ολόκληρο κεφάλαιο στην Α' προς Κορινθίους Επιστολή του, για να πείσει για το αδιαμφισβήτητο γεγονός της Αναστάσεως του Κυρίου **«Ει δε Χριστός κηρύσσεται ότι εκ νεκρών εγήγερται, πως λέγουσί τινες εν υμίν ότι ανάστασις νεκρών ουκ έστιν' ει δε ανάστασις νεκρών ουκ έστιν, ουδέ Χριστός εγήγερται' ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, κενόν άρα το κήρυγμα ημών, κενή δε και η πίστις υμών. Ευρισκόμεθα δε και ψευδομάρτυρες του Θεού, ότι εμαρτυρήσαμεν κατά του Θεού ότι ήγειρε τον Χριστόν, ον ουκ ήγειρεν, είπερ άρα νεκροί ουκ εγείρονται' ει γαρ νεκροί ουκ εγείρονται, ουδέ Χριστός εγήγερται. Ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, ματαία η πίστις υμών' ότι εστέ εν ταις αμαρτίαις**

υμών. Ἄρα και οι κοιμηθέντες εν Χριστώ ἀπώλοντο. Εἰ εν τη ζωῇ ταύτη ἠλπιότες εσμέν εν Χριστώ μόνο, ελεεινότεροι πάντων ἀνθρώπων εσμέν» (Α΄ Κορ.15,12-18).

Εἶναι ὄντως φοβερός ο λόγος του ἀποστόλου των Εθνῶν. Παράλληλα ξεχειλίζει ἀπό τη βεβαία πίστη του στην Ἀνάσταση του Χριστοῦ, ἀποπνέοντας ἀρρητο ἀρωμα αἰσιοδοξίας. Δε διστάζει να χαρακτηρίσει τον εαυτό του ψεύτη, ἀπατεῶνα και ελεεινό ἀνθρωπο αν το κήρυγμά του ἦταν ἀπογυμνωμένο ἀπό την πίστη στην ἀνάσταση του Χριστοῦ. Αυτή η πίστη του ἀπορρέει ἀπό το γεγονός ὅτι ο Ἰησοῦς Χριστός δεν εἶναι μόνο ἀνθρωπος, ἀλλά ο σαρκωμένος Θεός. Εἶναι ο «Υἱός του Θεοῦ εν δυνάμει» (Ρωμ.8,1,4). Εἶναι ο Υἱός «της ἀγάπης αὐτοῦ... εἰκῶν του Θεοῦ του ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως... αὐτός εστιν προ πάντων, και τα πάντα εν αὐτῷ συνέστηκε» (Κολ.1,13-17). Φύσει Θεός ἀληθινός, εκ Θεοῦ ἀληθινού. Ἀρχηγός και δοτήρ της ζωῆς, ἔχοντας τη ζωῆ ἀφ' εαυτοῦ. Ο θάνατος ὄχι μόνο δεν ἔχει καμιά σχέση με τη θεία φύση Του, ἀλλά εἶναι το φρικτό και ολέθριο ἀποτέλεσμα ἀλλότριας ἐπιλογῆς των κτισμάτων Του ἀπό το δικό Του θέλημα. Κατά συνέπεια η ἀνάστασή Του ἦταν η πιο ἀναγκαστική νομοτέλεια ὄλων των εποχῶν. Ἀπό αὐτή την πίστη ἀπορρέει η βεβαιότητα του ἀποστόλου Παύλου για την ἀνάσταση του Κυρίου, διακηρύττοντας πως η πίστη αὐτή «καταγγέλεται εν ὅλω τῷ κόσμῳ. Μάρτυς μου (δε) εστιν ο Θεός, ὡ λατρεύω εν τῷ πνεύματί μου εν τῷ ευαγγελίῳ του Υἱοῦ αὐτοῦ» (Ρωμ.1,8-9).

Ο ἅγιος ἀπόστολος του Χριστοῦ περιγράφει με τον πιο ἀπαισιόδοξο τρόπο την ἀρνηση κάποιων στην ἀνάσταση του Χριστοῦ. Ἀπογυμνωμένο το κήρυγμα του Ἰησοῦ ἀπό την πίστη στην ἀνάσταση το θεωρεῖ ὄχι μόνον ἀνώφελο ἀλλά και ἐπιζήμιο για την ἀνθρωπότητα, διότι ἔτσι ο Χριστός υποβιβάζεται στην κατηγορία των πάμπολλων ἄλλων ἰδρυτῶν θρησκειῶν, στην κατηγορία των θνητῶν νομοθετῶν και κοινωνικῶν ἀναμορφωτῶν και η Ἐκκλησία Του ἐντάσσεται στις τόσες ἄλλες θρησκείες του κόσμου. Λησμονοῦν ὄμως πως παρά την παρουσία πλειάδων θρησκειῶν στον προχριστιανικό κόσμο, η κακοδαιμονία ἦταν η μόνιμη τραγική κατάσταση. «Ουκ ἔστιν ἀλήθεια, ουδέ ἔλεος, ουδέ ἐπίγνωσις Θεοῦ ἐπί της γῆς. Ἀρά και ψεύδος και φόνος και κλοπή και μοιχεία κέχεται ἐπί της γῆς, και αἵματα ἀφ' αἵμασιν μίσγουσιν»

(Ωσ.4,2. βλ. Ησ.1,17.Αμώς41.Μιχ.2,1). Η θρησκείες δε μπορούσαν να προσφέρουν τίποτε το ουσιαστικό στο ταλαίπωρο ανθρώπινο γένος.

Ο Ενανθρωπήσας Υιός και Λόγος του Θεού δεν ήρθε στη γη να ιδρύσει μια ακόμη θρησκεία, έστω την πιο τέλεια διότι ο κόσμος είχε χορτάσει από θρησκείες, τελετουργικά, ηθικιστικές διδασκαλίες και κοινωνικές αναμορφώσεις. Δεν αποζητούσε πια νέα θρησκεία, αλλά καθολική σωτηρία, την οποία προσέφερε μόνον ο Χριστός.

Το γεγονός της Αναστάσεως του Κυρίου αποτελεί το θριαμβευτικό πέρας του επί γης σωτηριώδους έργου Του. Ο Χριστός έγινε άνθρωπος, όχι απλά να γίνει κοινωνός της ανθρωπίνης φύσεως και να προσφέρει βοήθεια στον πεσόντα άνθρωπο, αλλά ήρθε στον κόσμο να σώσει ολοκληρωτικά την ανθρωπότητα από τη δίνη του κακού και τα τραγικά αποτελέσματα της αμαρτίας. Ήρθε προπάντων να ελευθερώσει τον άνθρωπο από το χειρότερο εχθρό του, τον πικρό θάνατο, ο οποίος κατέστη, μετά την πτώση, νομοτέλεια στη θεία δημιουργία (Γεν.2,17). Ο απόστολος Παύλος θέλοντας να εκφράσει δυναμικά το φοβερό γεγονός του θανάτου, αναφώνησε: **«ταλαίπωρος εγώ άνθρωπος, τις με ρύσεται εκ του σώματος του θανάτου τούτου;»** (Ρωμ.7,24). Προορισμός όλων των ανθρώπων ήταν ο Άδης, η κοινή **«οικία παντί θνητώ»** (Ιώβ30,23), **«το σκότος το εξώτερον, (όπου) εκεί είναι ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων»** (Μαθ.25,30). Ο απαράβατος νόμος της θνητότητας και ο απόλυτος προορισμός κάθε ανθρωπίνης ύπαρξης στον παμφάγο Άδη, καθιστούσε τον άνθρωπο ως το τραγικότερο ον της δημιουργίας.

Μοναδικό αντίδοτο κατέστη ο θάνατος του Θεού, ο οποίος θανάτωσε το δικό μας θάνατο, αφού **«έσχατος εχθρός καταργείται ο θάνατος»** (Α΄Κορ.15,26). Ο Χριστός **«ημάς εξηγόρασεν εκ της κατάρας του νόμου, γενώμενος υπέρ ημών κατάρα»** (Γαλ.3,13). Δηλαδή υποτάχτηκε εθελούσια στην νομοτέλεια του θανάτου, για να καταργήσει το θάνατο. Δέχτηκε να κατέβη στον ανήλιο τόπο της βασάνου, τον Άδη, για να καταλύσει το αιώνιο βασίλειό του. **«Ο Θεός ερρύσατο ημάς εκ της εξουσίας του σκότους, και μετέστησεν εις την βασιλείαν του υιού της αγάπης αυτού, εν ω έχομεν την απολύτρωσιν»** (Κολ.1,13). Μετά την τιτάνια μάχη και την περιφανή νίκη Του κατά του Άδη, ανέστη θριαμβευτικά διαλύοντας την αχλή και τη σκοτοδίνη της αμαρτίας

και ανοίγοντας μια καινούρια σελίδα στην ιστορία του κόσμου. **«Ο Θεός αυτόν υπερύψωσε και εχαρίσατο αυτό όνομα το υπέρ πάν όνομα, ίνα εν τω ονόματι Ιησού Χριστού παν γόνυ κάμψη επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων, και πάσα γλώσσα εξομολογήσεται ότι Κύριος Ιησούς Χριστός εις δόξαν Θεού Πατρός»** (Φιλιπ.2,9-11).

Ο θάνατος δεν έχει πια καμιά δύναμη και επιβολή στους πιστούς χάρις στην Ανάσταση του Χριστού, διότι πιστεύουμε ότι **«ο εγείρας τον Χριστόν εκ των νεκρών ζωοποιήσει και τα θνητά σώματα ημών»** (Ρωμ.8,11). Μας διαβεβαίωσε ο Ίδιος ο Κύριος: **«Αμήν αμήν λέγω υμίν ότι ο τον λόγον μου ακούων και πιστεύων τω πέμψαντί με έχει ζωήν αιώνιον, και εις κρίσιν ουκ έρχεται, αλλά μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν»** (Ιωαν.5,24). Πιο ελπιδοφόρος λόγος από αυτόν δεν υπάρχει! Ο φυσικός μας θάνατος είναι ένα ασήμαντο πια γεγονός, το οποίο δεν έχει καμιά ουσιαστική επίπτωση στην ύπαρξή μας. Είναι ένας μεγάλος ύπνος, ώσπου να μας ξυπνήσει ο Αναστημένος Κύριός μας, καθ' ότι **«οι νεκροί ακούσονται της φωνής του Υιού του Θεού, και οι ακούσαντες ζήσονται»** (Ιωάν.5,25)!

Η άρνηση της Αναστάσεως του Κυρίου είναι η πιο εκφραστική όψη της τραγικότητας, την οποία συνεχίζει να βιώνει η αποστατούσα ανθρωπότητα. Άνθρωποι θλιβεροί, οι οποίοι αρέσκονται να αυτοαποκαλούνται «προοδευτικοί» και «θεραπευτές του ορθού λόγου», βασανίζονται να απογυμνώσουν τον Ιησού Χριστό από τη θεία του φύση και ως εκ τούτου πασχίζουν να «αποδείξουν» ότι η ένδοξη Ανάστασή Του είναι μύθος! Στην πραγματικότητα όμως φανερώνουν την εμμονή τους στην προχριστιανική κακοδαιμονία και ομολογούν την πορεία τους στον μηδενιστικό αφανισμό. Χαίρονται να υποστηρίζουν ότι το πέρας του βίου τους είναι ο υγρός τάφος και συνένοικοί τους τα αδηφάγα σκουλήκια! Πιο ακραίος παραλογισμός από αυτόν δεν υπάρχει! Σε τέτοιες έσχατες μορφές κατάντιας οδηγεί τον άνθρωπο η παραζάλη της αμαρτίας!

Η πνευματική τους μυωπία τους εμποδίζει να δουν την υπέρτατη κοσμοϊστορική ανατροπή που συντελέσθηκε χάρις στην Ανάσταση του Χριστού. Αφού νικήθηκε κατά κράτος ο διάβολος, η πηγή και ο αίτιος του κακού, **«ο θεός του αιώνος τούτου»** (Β'Κορ.4,4), ήρθη

από τον κόσμο το κακό και θεμελιώθηκε η ατέρμονη Βασιλεία του Θεού (Εφεσ.5,5), η **«καινή ανθρωπότης»** (Εφεσ.2,15), η νέα κοινωνία της αγάπης και της συναδελφώσεως των ανθρώπων, ο λαός ο άγιος **«πάσης φυλής και γλώσσης και λαού και έθνους»** (Αποκ.5,9).

Στη μεταναστάσιμη ιστορική περίοδο του κόσμου το κακό υπάρχει και διαγωνίζεται χάρη στους αρνητές του Χριστού, οι οποίοι ως εντολοδόχοι του **«άρχοντος του κακού»** (Ιωάν.16,11), δίνουν παράταση στην ανθρώπινη κακοδαιμονία. Αυτοί **«ου δύνανται ακούειν τον λόγον»** του Χριστού (Ιωάν.8,44) και **«μη υπακούοντες τω ευαγγελίω»** (Β' Θεσσ.1,8). Στρέφουν το πρόσωπό τους από το άσβεστο αναστάσιμο φως, διότι η εκτυφλωτική πνευματική λαμπρότητα καταδεικνύει την ολοσκότεινη ψυχική τους κατάσταση.

Για μας τους πιστούς του αναστημένου Χριστού δεν τίθεται ούτε ως απλή σκέψη το δίλημμα **«ει Χριστός ουκ εγείγερται»** (Α' Κορ.15,13), διότι η πίστη μας στον αναστημένο Λυτρωτή μας είναι τόσο φυσική και απαραίτητη για την ύπαρξή μας, όσο η αναπνοή μας! Μαρτυρούμε στο σύγχρονο αποστατημένο κόσμο πως **«εν αυτώ ζώμεν και κινούμεθα και εσμέν... γένος ουν υπάρχοντες του Θεού»** (Πράξ.17,28) και κατά συνέπεια διακηρύττουμε με σθένος πως καμιά δύναμη δε μπορεί να μας **«χωρίσει από της αγάπης του Χριστού, (ούτε) θλίψις ή στενοχωρία, ή διωγμός, ή λιμός, ή γυμνότης ή κίνδυνος ή μαχαίρα... υπερνικώμεν δια του αγαπήσαντος ημάς»**, διότι ο **«Χριστός ο αποθανών, μάλλον δε και εγερθείς, ος και εστιν εν δεξιά του Θεού... εντυγχάνει υπερ ημών»** (Ρωμ.8,34-38).